

Frenks Herberts

KĀPAS DIEVIŠKAIS IMPERATORS

NO ANGLŪ VALODAS TULKojis
VILIS KASIMS

IZDEVNIECĪBA
PROMETEJS

UDK 821.111(73)-311.9

He636

Frank Herbert

GOD EMPEROR OF DUNE

© Herbert Properties LLC 2025

The moral right of the author has been asserted.

All rights reserved.

Šis ir daiļliteratūras darbs. Visas personas, organizācijas un notikumi, kas aprakstīti šai romānā, ir autora iztēles auglis.

Visas šī darba tiesības ir aizsargātas. Izdevumu reproducēt, kopēt vai citādi pavairot un izplatīt ir aizliegts bez apgāda rakstiskas atļaujas.

Izdevniecība "Prometejs"

SIA "Prometejs AB", Tiltā ielā 20

www.prometejs.lv

No angļu valodas tulkojis *Vilis Kasims*

Redaktore *Ilze Jansone*

Korektore *Kristīne Zute*

Mākslinieks *Artūrs Bērziņš*

© Tulkojums latviešu valodā, izdevniecība "Prometejs", 2025

ISBN 978-9934-553-99-8

Grāmata iespiesta SIA "Jelgavas tipogrāfija"

Izvilums no Hadi Benoto runas, ziņojot par atklājumiem Dār es Balatā uz Rakisas planētas:

Man ir ne vien liels prieks jums šorīt vēstīt, ka esam atklājuši brīnišķīgu noliktavu, kurā līdzās visam citam ir ievērojams daudzums manuskriptu, kas rakstīti uz riduliešu kristālpapīra, bet arī lepnums par iespēju izklāstīt mūsu argumentus, kāpēc šie atklājumi ir patiesi autentiski, proti, paziņot jums, kāpēc, mūsaprāt, esam šeit uzgājuši dievišķā imperatora Leto II pašrakstītās piezīmes.

Vispirms ļaujiet jums atgādināt par vēsturisko dārgumu, ko mēs visi pazīstam ar “Nozagto piezīmju” nosaukumu. Šie sējumi, par kuru seno izcelsmi nav šaubu, gadsimtu gaitā ir bijuši ļoti noderīgi, palīdzot saprast mūsu priekštečus. Kā jūs visi zināt, “Nozagtās piezīmes” atšifrēja Visumbraucēju gilde, un viņu atslēgu izmantojām arī mēs, lai iztulkotu šīs nesen atrastās grāmatas. Neviena neapšaubā gildes atslēgas senumu, un nekas cits *kā vien tā* neļautu iztulkot arī šo atradumu.

Otrkārt, šie sējumi bija nodrukāti ar patiesi sen izgatavotu Iksas diktātelu. “Nozagtās piezīmes” neļauj šaubīties, ka tieši šo metodi bija izmantojis Leto II, lai pierakstītu savus vēsturiskos novērojumus.

Treškārt — un, mūsaprāt, tas ir ne mazāk nozīmīgi par pašu atradumu —, ir jāpiemin arī vieta, kur tās tika uzietas. Šīs piezīmes glabājās neapšaubāmi iksiešu roku darinātā būvē, kas bija tik primitīva un vienkārša, ka viennozīmīgi sniegs lielu ieguldījumu par Izkaisīšanos dēvētā vēsturiskā laikmeta izpētē. Kā bija sagaidāms, noliktava bija neredzama. Tā bija aprakta daudz dziļāk, nekā mūs bija vedinājuši domāt

mīti un Mutvārdu vēsture, un tā vienlaikus izstaroja un absorbēja radiāciju, simulējot apkaimes dabiskās īpatnības. Šī mehāniskā mimēze pati par sevi nebija pārsteidzoša, taču mūsu inženierus izbrīnīja, ka tas bija paveikts ar gauži rudimentāriem un primitīviem mehāniskajiem līdzekļiem.

Redzu, ka daži no jums ir ne mazāk aizgrābti, kā bijām mēs paši, kad atradām šos artefaktus.

Esam pārliecināti, ka mūsu acu priekšā ir pirmais Iksas Globuss — netelpa, no kuras tika attīstītas visas citas tamlīdzīgās ierīces. Ja arī tā nav prototips, mēs uzskatām, ka tā ir viena no pirmajām šāda veida ierīcēm, kurā izmantoti pašai pirmajai netelpai identiski pamatprincipi.

Ļaujiet apmierināt jūsu acīmredzamo ziņkāri ar solījumu, ka mēs drīz vien izvedīsim jūs nelielā ekskursijā pa krātuvi. Lūgsim tikai ievērot tur klusumu, jo šai vietā joprojām strādā mūsu inženieri un citi speciālisti, mēģinot atklāt visus telpas noslēpumus.

Tā es nonāku pie ceturtnā punkta, pie atklājuma, kas droši vien ir svarīgākais no visa, ko esam šeit uzgājuši. Tātad, ar grūti aprakstāmām sajūtām vēlos jums atklāt vēl vienu mūsu atradumu, proti, mutvārdu vēstījuma pierakstus, kas ir marķēti kā paša Leto II veikti, izmantojot viņa tēva Paula Muad'Diba balsi. Tā kā visi droši autentificētie dievišķā imperatora vārdu pieraksti glabājas Bene Geseritas arhīvā, mēs esam māsībai nosūtījuši paraugu no mums pieejamajiem materiāliem, kas visi ir saglabāti, izmantojot senu mikroburbuļu sistēmu, līdz ar formālu lūgumu veikt salīdzinošo pārbaudi. Mēs tikpat kā nešaubāmies, ka pieraksti tiks autentificēti.

Un tagad es lūgšu jūs pievērst uzmanību iztulkotajiem paraugiem, kurus jums iedeva, ienākot šajā telpā. Izmantošu arī iespēju, lai atvainotos par to svaru. Dzirdēju, ka daži no jums par to jau pajokoja. Praktisku ekonomisko apsvērumu dēļ mēs izmantojām vienkāršu papīru. Oriģinālie sējumi bija nodrukāti ar tik niecīgiem simboliem, ka tos nācās krietni palielināt, lai varētu izlasīt. Ja precīzāk — lai nokopētu viena vienīga riduliešu kristālpapīra oriģināla saturu, mums būtu vajadzīgas četrdesmit standarta grāmatas jūsu rīcībā esošo eksemplāru izmērā.

Ja varētu palūgt projektoru — jā. Tātad mēs ekrānā kreisajā pusē esam projicējuši daļu no oriģināla. Tā ir pirmā sējuma pirmā lapa. Mūsu

tulkojums ir redzams ekrāna labajā pusē. Vēlos pievērst jūsu uzmanību tur redzamajiem autentiskuma apliecinājumiem — vārdu poētiskajai ārišķībai, arī tulkojumā nojaušamajam stilam, kas atklāj atpazīstamu un skaidri veidotu raksturu. Mūsaprāt, tā būtu varējis vēstīt tikai tāds, kam bija tieša senču atmiņas pieredze, tāds, kurš vēlējās dalīties ar iepriekšējo dzīvju apbrīnojamo pieredzi, lai palīdzētu to saprast arī mazāk apdāvinātiem cilvēkiem.

Tagad aicināšu pievērsties teksta saturam, tā nozīmei. Tajā iekļautās atsaucēs saskan ar visu, ko vēsture mums ir atklājusi par to cilvēku, kurš, mūsaprāt, vienīgais būtu varējis uzrakstīt šādu vēstījumu.

Un mums ir sagatavots vēl viens pārsteigums. Esmu atļāvusies ielūgt pazīstamo dzejnieci Rebetu Vrēbu, lai viņa nolasa nelielu tulkojuma fragmentu no pirmās lappuses. Mēs esam pamanījuši, ka pat tulkojumā šiem vārdiem ir pavisam cita ietekme, ja tos lasa balsī, un tāpēc vēlamies dalīties ar jums tai fenomenālajā augstvērtībā, ko esam atklājuši šajos sējumos.

Dāmas un kungi, lūdzu, sveiciet Rebetu Vrēbu.

No Rebetas Vrēbas lasījuma:

Esiet droši, ka es esmu likteņa grāmata.

Jautājumi ir mani naidnieki, jo mani jautājumi uzsprāgst. Atbildes tad lec gaisā kā izbiedēti putni, aptumšojot debesis ar atmiņām, no kurām man neizbēgt. Neviena atbilde, it neviena mani neapmierina.

Ak, kādas prizmas sāk zibsnīt, kad es ieeju savas pagātnes drausmajā laukā! Esmu sašķelta krama lauska, kas paslēpta lādē. Tā kustas un trīc, mētā mani noslēpumu vētrā. Un, kad lāde atveras, es atgriežos šai klātbūtnē kā svešinieks pirmatnējā zemē.

Lēnām (lēnām, saku) es no jauna iemācos savu vārdu.

Bet tas nenozīmē iepazīt sevi!

Šis cilvēks, kam ir mans vārds, šis Leto, otrais, kuru tā dēvē, savā prātā sastop citas balsis, citus vārdus, citas vietas. Es apzvēru (kā reiz apzvērēja man), ka es atsaucos tikai vienam vārdam. Ja teiksi: “Leto”, es atbildēšu. Nav citas iespējas, un tas padara to par patiesību, līdz ar vēl vienu atziņu:

Pavedieni ir manās rokās!

Man pieder tie visi. Ļaujiet man tik vien kā izvēlēties tēmu — teiksim... *vīri, kas miruši no zobēna* —, un tie uzreiz ieplūdis manī līdz ar visām asinīm, nevainojami saglabātiem tēliem, ikvienu vaidu, ikvienu sejas izteiksmi.

Mātes prieki, es nodomāju, un man pieder dzemdību gultas. Manā priekšā savirknējas bērnu smaids un jauniešu saldā dūdošana. Es varu piedzīvot bērnu pirmos soļus un pusaudžu pirmās uzvaras. Viņi saplūst cits citā, līdz es neredzu neko citu, kā vien atkārtojumus un vienādību.

“Neļauj tam izirt,” es sevi brīdinu.

Kurš gan varētu noliegt, cik vērtīgas ir šādas pieredzes, cik nozīmīgas šādas mācības, caur kurām es uzlūkoju ik jauno mirkli?

Ak, bet tā ir pagātne.

Jūs saprotat?

Tā ir tikai pagātne!

Šorīt es piedzimu jurtā pie zirgu ganību lauka uz planētas, kas vairs neeksistē. Rīt es piedzimšu kāds cits kur citur. Neesmu vēl izvēlēties. Bet šorīt — ak, šī dzīve! Kad mans skatiens iemanās pievērsties kam vienam, es palūkojos uz nobradāto, saules gaismas pielieto zāli un redzu dzīvesspara pil-nus ļaudis, kas vienkārši nododas savas dzīves saldajam darbam. Kur... ak, kur gan ir zudis šis dzīvesspars?

NOZAGTĀS PIEZĪMES

Trīs cilvēkus, kas skrēja uz ziemeļiem pāri mēness mestajām ēnām cauri Aizliegtajam mežam, citu no cita šķīra gandrīz puskilometrs. Pēdējais no viņiem skrēja vien nepilnus simts metrus priekšā D-vilkiem. Varēja dzirdēt, cik alkātīgi šie dzīvnieki smilkst un elso — kā jau ieradusi, redzot medījumu.

Pirmais mēness bija viņiem tieši virs galvas, un mežā bija itin gaišs. Lai gan skrējieni notika Arrakisas ziemeļu puslodes augšējās platuma grādos, vasaras dienas karstums vēl nebija izzudis. Naksnīgā gaisa šaltis no Sarīras Pēdējā tuksneša nesa sveķu smaržu un augu trūdu dvašu. Reizi pa reizei skrējēju ceļu šķērsoja brāzma no Kainsa jūras aiz Sarīras, kurā jau-tās sāls un zivju notis.

Liktenim bija labpaticies, ka pēdējo skrējēju sauca par Ulotu, kas fremenu mēlē nozīmē “Mīļotais atpalcējs”. Ulots bija zema auguma vīrs ar tieksmi uz apaļumu, kas bija likusi viņam pievērst īpašu uzmanību uztu-ram, gatavojoties šim plānam. Pat pēc notievēšanas, lai mestos izmisisgajā skrējienā, viņa seja joprojām bija apaļa, un šī miesas pārmērība piepildīja viņa lielās, brūnās acis ar kādu dziļu trauslumu.

Ulots skaidri apzinājās, ka ilgi vairs skriet nespēs. Viņš elsoja un kāsēja, brīžiem paklupa. Taču savus biedrus viņš nesauca. Viņš zināja, ka tie nespēs palīdzēt. Visi trīs bija pieņēmuši vienu zvērestu, labi zinādami, ka varēs paļauties tikai uz senajiem tikumiem un fremenu lojalitāti. Tā vēl nebija zudusi, lai gan viss, kas savulaik veidoja fremenus, nu šķita drīzāk muzejiem piederīgs — no muzeja fremeniem iemācīts skaitāmpants.

Tieši fremenu lojalitāte bija likusi Ulotam klusēt, pilnībā apzinoties gala tuvumu. Tas bija lielisks seno vērtību apliecinājums, lai arī skrējēji spēja tikai atdarināt, ko bija iemācījušies no grāmatām un Mutvārdu vēstures.

D-vilki lēkšoja tieši aiz Ulota muguras — milzīgi, pelēki tēli, plecos gandrīz cilvēka augumā. Viņi asinskārē lēca un smilstēja ar paceltām galvām, acis pievērsuši mēness izgaismotajam medijuma tēlam.

Ulota kreisā kāja aizķērās aiz saknes, un viņš gandrīz nokrita. Tomēr tas arī atjaunoja viņa enerģiju. Ulots sāka skriet ātrāk, attālinādamies no sekotājiem par vilka auguma tiesu. Viņa rokas ritmiski vēzējās. Viņš skaļi elpoja pa atvērto muti.

D-vilki nemainīja skrējiena tempu. Viņi bija sudrabainas ēnas, kas švīkstēja cauri meža trokšņaini zaļajiem aromātiem. Viņi zināja, ka ir uzvarējuši. Tā bija labi pazīstama pieredze.

Ulots atkal paklupa. Viņš saglabāja līdzsvaru, pieturoties pie kāda jauna kociņa, un elsodams turpināja bēgt, kampdams pēc elpas, kājām trīcot, protestējot pret uztieptajām kustībām. Vēl vienam uzrāvienam enerģijas vairs nebija.

Viens no D-vilkiem, liela mātīte, pavirzījās pa kreisi no Ulota. Tad viņa pagriezās pa labi un ielēca viņam ceļā. Milzīgie ilkņi uzplēsa Ulota plecu, un viņš sagriņojās, taču nenokrita. Meža smaržas pārspēja asiņu sīvums. Viņam labajā gurnā ieklupa mazāks tēviņš, un tad gan Ulots kliegdam novēlās zemē. Visi D-vilki metās virsū, un viņa kliedziņi aprāvās pēkšņi un uz visiem laikiem.

D-vilki atsāka pakāpdzišanos, pat neapstājušies, lai pamielotos. Viņu purni pētīja meža zemes un vēja smaržas, saozot vēl divu skrienošo cilvēku siltās aprises.

Nākamais rindā bija Kvutegs. Uz Arrakisas tas bija sens un cienījams vārds, nācis vēl no Kāpas laikiem. Viņa priekštecis bija kalpojis par nāves dzirnu pārzini Tabras sīcā, bet tas bija pirms trīstūkstoš gadiem, tai pagātnē, kurai reti kurš vairs ticēja. Kvutegs skrēja slaidam ķermenim piederīgi gariem soļiem, kas šķita nevainojami piemēroti šādai nodarbei. Aiz viņa stingri iezīmētajiem vaibstiem vilņojās gari, melni mati. Līdzīgi biedriem, viņam mugurā bija melns skriešanas tērps no cieši saaustas kokvilnas. Tas atklāja viņa pēcpuses un kalsno stilbu kustības, elpas dziļo un nemainīgo ritmu. Tikai Kvutegam neierasti lēnais solis liecināja par labā ceļa ievainojumu, kas bija radies, rāpjoties lejup pa mākslīgo aizu, kura iejoza dievišķā imperatora Citadeles cietoksni Sarīrā.

Kvutegs bija dzirdējis Ulota kliedzienu, pēkšņo un vareno klusumu un D-vilku pakāldzišanās gaudu atjaunoto spēku. Viņš centās neļaut prātam izveidot ainu, kurā vēl vienu draugu nonāvē Leto briesmonīgie sargi, taču iztēle jau sāka veikt savu burvju darbu. Kvutegam prātā ienāca tirānam veltīts lāsts, taču viņš netērēja elpu, lai palaistu to pasaulē. Vēl nebija zudušas izredzes sasniegt Aidaho upes patvērumu. Kvutegs zināja, ko par viņu domāja draugi — Sionu ieskaitot. Viņš vienmēr bija uzskatīts par taupīgu cilvēku. Pat bērnībā viņš bija izvairījies šķiest spēkus līdz pat svarīgākajam brīdim, izmantodams tos pakāpeniski kā skopulis.

Spītējot savainotajam celim, Kvutegs pielika soli. Viņš zināja, ka upe ir tepat tuvumā. Viņa ievainojuma sāpes bija pacēlušās augstāk par agoniju, bija pārvērtušās nerimstošā liesmā, kuras uguns piepildīja visu kāju un labo sānu. Kvutegs zināja savas izturības robežas. Un viņš arī zināja, ka Siona jau būs gandrīz tikusi līdz ūdenim. Viņa bija ātrākā no visiem trim, un tieši viņai līdzī bija cieši aizdarīta nešļava, kurā glabājās no Sarīras cietokšņa nozagtās mantas. Tieši par to Kvutegs skrienot domāja.

Izglāb to, Siona! Izmanto to, lai viņu iznīcinātu!

Kvutega apziņā iespiedās D-vilku alkainie smilksti. Viņi bija pārāk tuvu. Un viņš saprata, ka nespēs tiem izbēgt.

Bet Sionai ir jāaizbēg.

Viņš noriskēja pamest skatienu pāri plecam un ieraudzīja, ka viens no vilkiem ir paskrējis malā, lai uzkluptu no sāniem. Viņa prātu piepildīja

uzbrukuma plāns. Kad malā skrienošais vilks metās virsū, lēca arī Kvutegs. Pārliecinājies, ka starp viņu un pakaļ skrienošajiem vilkiem ir koks, viņš noietās zemē. Vilkam lecot, Kvutegs abām rokām sagrāba to aiz pakaļkājās un neapstādamies sagrieza virs galvas kā vāli, izklidinādam pārejos medniekus. Zvērs nebija tik smags, kā viņš bija gaidījis, un Kvutegs vīcināja dzīvo bozi pret uzbrucējiem derviša cienīgā virpulī, nogāzdam divus D-vilkus un likdam to galvām sasisties. Taču visas puses nosargāt viņš nespēja. Muskuļots tēviņš uzklupa mugurai, triecot viņu pret koku, un Kvutegs pazaudēja savu rungu.

“Skrien!” viņš nokliedzās.

Atlikušie sekotāji uzklupa Kvutegam, un viņš ar zobiem iekodās muskuļotā tēviņa rīklē, iekodās tajā ar krampjainu pirmsnāves izmisumu. Seju nošļāca vilka asinis, aizsedzot skatienu. Kūleņodams bez sajēgas par apkārtni, Kvutegs tomēr pamanījās sagrābt vēl vienu vilku. Daļa no uzbrucējiem paspruka malā kaucošā, šaudīgā barā, dažiem kampjot ievainotos līdzgaitniekus. Tomēr lielākā daļa D-vilku turpināja cīnīties ar medījumu. No visām pusēm Kvutega rīklē iekampa zobi.

Arī Siona bija dzirdējusi Ulota kļiedzienu un ne ar ko nesajaucamo klusumu, kam sekoja bara sasaukšanās, atsākot pakaļdzišanos. Viņu piepildīja tādas dusmas, ka likās — no tām varētu uzsprāgt. Ulots šajā plānā bija izvēlēts viņa analītiskā prāta dēļ, kas spēja saskatīt kopumu pat no dažām atsevišķām daļām. Tieši Ulots ar vienmēr līdzīgu ņemto palielinātāju bija nopētījis divus savādos sējumus, ko viņi bija atraduši līdz ar Citadeles plāniem.

“Manuprāt, tas ir šifrēts,” bija teicis Ulots.

Un Radī, nabaga Radī, kurš nomira pirmais no viņu komandas... Radī bija teicis: “Mēs nevaram nēsāt līdzīgu lieku smagumu. Izmet tos.”

Ulots bija iebildis: “Nekas nesvarīgs šādi netiek slēpts.”

Kvutegs bija atbalstījis Radī. “Mēs gribējam Citadeles plānus, un mēs tos dabūjam. Šie sējumi ir pārāk smagi.”

Bet Siona bija piekritusi Ulotam. “Tos nesišu es.”

Tas bija izbeidzis strīdu.

Nabaga Ulots.

Visi zināja, ka viņš šajā kompānijā ir vājākais skrējējs. Ulots gandrīz visu darīja lēni, taču viņa prāta asumu nebija iespējams noliegt.

Viņš ir uzticams.

Ulots *bija bijis* uzticams.

Siona apvaldīja dusmas un izmantoja to enerģiju, lai kāpinātu ātrumu. Viņai garām mēnesgaismā traucās koki. Viņa bija iegājusi tai pār-laicīgajā skriešanas nekurienē, kur nebija nekā cita, kā vien viņas pašas kustības, viņas pašas ķermenis, kas darīja to, kam bija sagatavots.

Vīriešiem viņa skrienot šķita skaista. Siona to zināja. Viņas garie, melnie mati bija cieši sapīti, lai nesistos skrējiena saceltaajā vējā. Viņa bija norājusi Kvutega muļķību, kad viņš bija atteicies darīt tāpat.

Kur ir Kvutegs?

Viņas mati bija citādi nekā Kvutegam. Tie bija tumši brūnā krāsā, ko viegli sajaukt ar melnu, bet tie nebija patiešām melni, ne tā kā Kvutegam.

Kā gēni nereti dara, viņas vaibsti bija sen miruša senča kopija: maigs sejas ovāls ar platu muti un spulgām, asredzīgām acīm virs maza deguntiņa. Skrienot pavadītie gadi bija padarījuši viņas ķermeni kalsnu, taču tas joprojām sūtīja spēcīgus seksuālus signālus apkārtējiem vīriešiem.

Kur ir Kvutegs?

Vilku bars bija apklusis, un tas viņu bezgala satrauca. Tāpat tie bija darījuši pirms Radi pieveikšanas. Tāpat bija noticis, kad tie bija sagrābuši Setusi.

Domās viņa sev stāstīja, ka klusums var nozīmēt arī ko citu. Kvutegs taču arī bija kluss... un spēcīgs. Nešķita, ka ievainojums viņam ir pārāk traucējošs.

Siona sajuta sāpes krūtīs, to tuvo aizelšanos, ko labi pazina no daudzajiem treniņu kilometriem. Sviedri joprojām plūda pa viņas ķermeni zem plānā melnā skriešanas tērpa. Nešlava ar vērtīgo saturu, cieši noslēgta, gatavojoties upes šķērsošanai, bija viņas mugursomas pašā augšā. Viņa domāja par tur noslēptajām Citadeles kartēm.

Kur Leto slēpj savus spaisa krājumus?

Tiem bija jābūt kaut kur Citadelē. Tā vajadzēja būt. Un kartēs bija jābūt kādam pavedienam. Spaiss jeb melanža, pēc kā alka Bene Geserita, Visumbraucēju gilde un visi pārējie... tādas balvas dēļ bija vērts riskēt.

Un tad tie divi neizlasāmie sējumi. Vienā ziņā Kvutegam bija taisnība. Riduliešu kristālpapīrs bija smags. Taču viņa juta ko līdzīgu Ulota sajūsmā. Tajās šifrētajās rindiņās slēpās kaut kas svarīgs.

Aiz viņas atkal atskanēja vilku alkainie pakalīdzīšanās kliegzieni.

Bēdz, Kvuteg! Bēdz!

Tieši sev priekšā viņa cauri kokiem ieraudzīja platu izcirtuma joslu pie Aidaho upes. Viņa pamanīja mēness gaišo atmirdzēšanu ūdenī aiz izcirtuma.

Bēdz, Kvuteg!

Viņa sapņoja dzirdēt kādu skaņu no Kvutega, jebkādu skaņu. No vienpadsmit cilvēkiem, kas bija sākuši skrējienu, nu bija palikuši tikai divi. Par šo plānu deviņi bija samaksājuši ar dzīvību: *Radi, Aline, Ulots, Setuse, Ininegs, Onemao, Hutije, Memars un Oala*.

Siona domās noskaitīja viņu vārdus un pie katra no tiem nosūtīja kļu lūgšanu senajiem dieviem, nevis tirānam Leto. Jo sevišķi viņa lūdza Šai-hulūdu.

Es lūdzu Šai-hulūdam, kurš mīt smiltīs.

Piepeši viņa bija ārā no meža, izskrējusi mēness izgaismotā nopļautas zemes klajumā pie upes. Priekšā bija šaura krastmalas strēle, aiz tās viņu vilināja ūdens. Ar eļļaino plūdumu fonā krastmala izskatījās sudrabaina.

No kokiem aiz muguras atskanēja skaļš kliedziens, kas gandrīz lika viņai paklupt. Viņa atpazīna Kvutega balsi, kas pacēlās virs vilku mežonīgā trokšņa. Kvutegs sauca viņu, neminot vārdā — tomēr tas bija nesaļaucams kliedziens, kas vienā vārdā bija ietvēris neskaitāmas sarunas, ziņa par dzīvību un nāvi.

“Skrien!”

Vilku bara skaņas pārauga šaušalīgā satrakotu kaucienu kakofonijā, taču Kvutegs vairs nebija dzirdams. Viņa zināja, kā Kvutegs iztērēja savas dzīvības pēdējo enerģiju.

Aizkavējot viņus, lai palīdzētu man izbēgt.

Paklausot Kvutega kliedzienam, viņa metās pie upes un ielēca uz galvas ūdenī. Pēc skrējiena tveices upes sals bija šokējošs. Tas uz brīdi apdullināja Sionu, bet tad viņa sāka kulties ar rokām un kājām, cenšoties

noturēties virs ūdens un atvilkt elpu. Dārgā nešļava uzpeldēja augšā un atsitās pret pakausi.

Aidaho upe šeit nebija plata, ne vairāk par piecdesmit metriem, tā meta lielu, lēnu likumu ar smilšainiem brasliem, kurus iejoza saknes un zaļu niedru un zāļu izcēlumi, kur ūdens atsacījās turēties Leto inženieru izplānotajā taisnajā līnijā. Sionu spēcināja apziņa, ka D-vilkiem bija noteikts apstāties ūdens malā. Viņu teritoriju robežas bija skaidri novilkta, šai pusē tos iegrožoja upe, bet otrā — tuksneša valnis. Tomēr viņa dažus pēdējos metrus nopeldēja zem ūdens un iznira slīpo krastu pavēnī, tad pagriezās un atskatījās.

Vilku bars stāvēja uz krastmalas cieši kopā, atskaitot vienu, kurš bija pienācis pie pašas upes. Tas paliecās uz priekšu, gandrīz iekāpjot straumē. Viņa dzirdēja tā smilksstienus.

Siona zināja, ka vilks viņu redz. Par to nevarēja būt ne šaubu. D-vilku asā redze bija labi zināma. Tie bija Skata dzinēji, nākuši no Leto meža sargiem, un viņš vilkus bija selekcionējis pēc redzes. Tieši tā viņus parasti vadīja medībās. Viņa nebija pārliecināta, vai vilki tomēr nepārvārēs sev uzliktos ierobežojumus. Ja tas viens vilks upes malā ieies ūdenī, viņam varētu sekot visi. Siona aizturēja elpu. Viņa juta pārguruma smagumu. Viņi bija nogājuši gandrīz trīsdesmit kilometrus, un pēdējo ceļa pusi D-vilki bija cieši sekojuši.

Upes malā stāvošais vilks vēlreiz iekaucās, tad aizlēca atpakaļ pie saviem biedriem. Paklausot kādam nedzirdamam signālam, viņi pagriezās un metās atpakaļ mežā.

Siona zināja, kurp viņi dosies. D-vilkiem bija ļauts ēst visu, ko viņi nomedīja Aizliegtajā mežā. To zināja visi. Tāpēc vilki klīda Sarīras sargu mežā.

“Tu par to samaksāsi, Leto,” viņa nočukstēja. Sionas balss izskanēja zemā čukstā, gandrīz neatšķirama no ūdens klusas šalkoņas pret niedrēm viņai aiz muguras. “Tu samaksāsi par Ulotu, par Kvutegu, par visiem pārējiem. Tu samaksāsi.”

Viņa maigi iestūmās dziļāk upē un peldēja līdz ar straumi, līdz pēdas sataustīja šaurās krastmalas pirmo sēkli. Nogurums bija padarījis ķermeni

smagnēju, un viņa lēni izcēlās no ūdens, vienubrīd apstājoties, lai pārliecinātos, ka nešļavā ievīstītās mantas palikušas sausas un zīmogs ir vesels. Brīdi mēnesgaismā to nopētījusi, viņa pacēla skatienu pret meža sienu otrpus upei.

Mūsu samaksātā cena. Desmit dārgi draugi.

Sionas acis iemirdzējās asaras, bet viņai bija seno fremenu apņēmība un asaru nebija daudz. Gājiens pāri upei, cauri mežam, kamēr vilki patrulēja ziemeļu pierobežā, tad pāri Sarīrai, Pēdējam tuksnesim un pāri Citadeles cietokšņa mūriem — viņas prātā tas viss jau bija sācis lidzināties sapnim... pat bēgšana no vilkiem, ko viņa bija paredzējusi, jo bija skaidrs, ka sargu bars šķērsos iebrucēju ceļu un gaidīs... viss bija sapnis. Tā bija pagātne.

Es izbēgu.

Viņa atgriezās nesamo iepriekšējā vietā un no jauna uzlika to mugurā.

Es esmu izlauzusies cauri taviem mūriem, Leto. Tad Siona iedomājās par slepenajiem sējumiem. Viņa jutās pārliecināta, ka kaut kas šajās aizšifrētajās rindiņās pavērs ceļu viņas atriebībai.

Es tevi iznīcināšu, Leto!

Nevis “mēs tevi iznīcināsim”! Siona nemēdza tā rīkoties. Viņa visu darīs pati.

Viņa pagriezās un gāja pretī augļu dārziem aiz upes nopļautās malas. Ceļā viņa atkārtoja savu zvērestu, balsi to papildinādama ar seno fremenu izteikumu, kas sākās ar viņas pilno vārdu:

“Tā ir Siona ibn Fuada al-Sejefa Atreīda, kas tevi nolād, Leto. Tu samaksāsi pilnā mērā!”